Ajuda'm a mirar!

Per PepMaria el dc., 14/09/2016 - 09:00

“Diego no conocía la mar. El padre, Santiago Kovadloff, lo llevó a descubrirla.Viajaron al sur.
Ella, la mar, estaba más allá de los altos médanos, esperando.
Cuando el niño y su padre alcanzaron por fin aquellas cumbres de arena, después de mucho caminar, la mar estalló ante sus ojos. Y fue tanta la inmensidad de la mar, y tanto su fulgor, que el niño quedó mudo de hermosura.
Y cuando por fin consiguió hablar, temblando, tartamudeando, pidió a su padre:
‘¡Ayúdame a mirar!’”

Eduardo Galeano *El Libro de los Abrazos*

Hi ha moments que quedem “mudos de hermosura” davant de la realitat. Li passa també al jove traficant de drogues de la pel·lícula “American Beauty”. Acaba d’ensenyar a la seva xicota una filmació de cinc minuts en què apareix –simplement, màgicament- una bossa de plàstic ballant al vent en un racó d’un pati, i confessa: “De vegades descobreixo tanta bellesa que penso que el meu cor esclatarà”.
En efecte, en certes ocasions, percebre la bellesa de la realitat -la immensitat del mar o la gracilitat d’una bossa de plàstic- se’ns fa insuportable. Diu el poeta T.S. Eliot: “Human kind/ cannot bear very much reality”. “L’espècie humana/no pot suportar molta realitat”.
I per exorcitzar aquesta insuportabilitat, l’expressem: “Ajuda’m a mirar!”. Però l’expressió no calma la insuportabilitat, sinó que la fa créixer; i creix tant que acaba contagiant els qui acullen aquesta expressió: igual com l’artista contagia els espectadors de la seva obra.
Hi ha una altra sortida a la insuportabilitat: potser es tracta finalment de rendir-se a la realitat. Abandonar-se a la seva immensitat. Reconèixer-nos-en fills. Deixar-nos engendrar per ella. El doble sentit del verb que usa Eliot ve a ajudar-nos en aquest moviment: si no pots suportar (*bear*) la realitat, deixa’t parir (*bear*) per ella.
Deixar-nos parir per la realitat vol dir sentir-nos cada matí de nou petits en l’admiració de la seva bellesa i honorar-la en totes les seves manifestacions. Des de la immensitat del mar fins a la bossa de plàstic que balla amb el vent. Des del més gran heroi fins al més repulsiu dels éssers humans.
Igual que en Diego, nosaltres necessitem ajut per mirar, admirar i honorar la bellesa de la realitat. Un matí de festa, a Collserola, una mare portava el seu fillet al seient de darrera de la bicicleta i es va parar. Senyalant el cel, li va dir: “Fixa’t en aquells ocells que volen, que bonics que són”. Jo caminava darrera d’ells, i vaig demanar a la meva mare – que ja contempla plenament la realitat en la seva infinita bellesa- : “Ajuda’m amirar!”
.....
· “... creo que en cada cosita que Dios crió hay más de lo que se entiende, aunque sea una hormiguita” (Teresa d’Àvila *Las moradas*. Morada IV, cap. 2, n.2)

“El Mestre digué: ‘Millor que qui coneix quelcom és qui ho estima. Millor que qui ho estima és qui s’hi delecta.” (*Analectes de Confuci* VI, 20)

Quan miro el cel que han creat les teves mans,
la lluna i els estels que hi has posat,
jo dic: «Què és l'home, perquè te'n recordis?
Què és un mortal, perquè el tinguis present?» (Salm 8, 4-5)
.....

· Quines ocasions busco per mirar fins a admirar-me?
· Qui m’ajuda a mirar?
· Com exorcitzo la insuportable bellesa de la realitat?
· Com puc honorar la bellesa de la realitat en els humans que em semblen més repulsius?